

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาของการวิจัย

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ได้รับความนิยมใช้เป็นภาษาเพื่อการสื่อสารมากที่สุด มีประเทศต่าง ๆ ยอมรับภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการมากมาย ภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นภาษาสากล สำหรับคนไทยนั้น ได้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมาเป็นเวลานาน และได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษ ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของประเทศไทยได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (อารีรักษ์ และ สิริพร, 2553) โดยเฉพาะหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้มีการเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา (อรพรรณ, 2554) อย่างไรก็ตาม การเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็มีปัญหาอยู่อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ (บุบผา, 2555) จนกระทั่งเข้าสู่การเรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาก็เกิดปัญหา เนื่องจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่ามาตรฐาน (Prapphal, 2001)

ดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้นว่าการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษได้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทั้งทางด้าน การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน แต่จะพบได้ว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด การเขียน เป็นกระบวนการใช้ภาษาในภาคแสดงออก ซึ่งต้องสะสมความรู้และความคิดต่าง ๆ มาเรียบเรียงเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เป็นทักษะขั้นสุดท้ายที่ยากและซับซ้อนที่สุดในกระบวนการสื่อสารทางภาษา (รังสรรค์, 2541) ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของตนเองออกมาด้วยการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร การที่ผู้เขียนจะเขียนได้ดี ผู้เขียนต้องมีความรู้เป็นอย่างดีในเรื่องของการเขียนในด้านต่าง ๆ เช่น รูปแบบของการเขียน หัวข้อเรื่อง จุดประสงค์ของการเขียน กลวิธีต่าง ๆ ที่จะช่วยในการเขียนให้บรรลุวัตถุประสงค์สามารถสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจได้ นอกจากนี้ การที่ผู้เขียนจะเขียนเพื่อสื่อความหมายได้ดีนั้น จะต้องเขียนได้ถูกต้องตามหลักของการใช้ภาษาโดยการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาในการเชื่อมโยง เรียบเรียง และถ่ายทอดความคิดออกมา อีกทั้งการเขียนเป็นกระบวนการสื่อสารปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน จึงจะเห็นได้ว่าการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ช่วยพัฒนาความคิดและสติปัญญา เป็นทักษะที่มีคุณค่าต่อการศึกษา

จากการจัดการเรียนการสอนให้กับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ พบว่า นักศึกษาประสบปัญหาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะด้านการ

เขียนมากที่สุด ดังจะเห็นได้จากผลคะแนนในรายวิชาที่ต้องใช้การเขียนในการเรียนการสอน รวมไปถึงการวัดและประเมินผล เช่น ENGL2213 Paragraph Writing ENGL2301 Introduction to Literature ENGL3214 Essay Writing เป็นต้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่างานวิจัยนี้ที่มุ่งเน้นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาและแยกแยะข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น จนสามารถแก้ไขปัญหาคาการพัฒนาทักษะการเขียนได้อย่างตรงจุดสามารถนำไปพัฒนานักศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในทักษะการเขียนที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ช่วยให้การเรียนการสอนในแต่ละรายวิชามีการพัฒนามากขึ้น อีกทั้งจะช่วยให้พัฒนาทักษะกระบวนการคิดของนักศึกษา และสามารถนำความรู้ความเข้าใจไปใช้ในการชีวิตประจำวัน การศึกษาต่อและการประกอบอาชีพในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงานเขียนของนักศึกษา
2. เพื่อแยกแยะชนิดของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงานเขียนของนักศึกษา
3. เพื่อหาค่าความถี่ชนิดของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงานเขียนของนักศึกษา

1.3 สมมติฐานการวิจัย

ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานสำหรับผลการวิจัยนี้ว่า ข้อผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นมากที่สุดในการเขียนของประชากรวิจัย คือ การใช้ไวยากรณ์ เนื่องจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดหลาย ๆ ฉบับ ชี้ให้เห็นว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุดในการเขียนของนักศึกษา คือ การใช้ไวยากรณ์

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของสถานที่ทำการวิจัย วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ขอบเขตของประชากรที่ศึกษา นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ จำนวน 40 คน

ขอบเขตของเนื้อหาสาระที่ศึกษา การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับงานเขียน

ขอบเขตของเวลา มิถุนายน – ธันวาคม 2560

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

ข้อผิดพลาด หมายถึง การใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ทำให้ผู้สอนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ วิทยาลัยนานาชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

